

El meu germà Andreu

Dg, 20/01/2019 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

He quedat sorprès per les acusacions fetes contra el germà Andreu Soler, monjo benedictí de Santa Maria de Montserrat i mort fa uns quants anys. Algunes cròniques periodístiques han presentat a l'Andreu Soler com una persona depravada atenent a les acusacions d'abús efectuades per Miguel Angel Hurtado quan era un jove que participava en el grup d'escoltes del monestir. Aquestes acusacions, no són cap novetat, feia uns quants anys el mateix Hurtado havia iniciat una campanya, a partir de la seva experiència, per modificar la prescripció dels delictes d'abús sexual a infants. La novetat de la notícia d'ara és que, després de molts anys de denunciar en medis de comunicació aquest fet sense dir noms, Miguel Angel Hurtado ha posat rostre a la seva acusació i ha situat els fets en el monestir de Santa Maria de Montserrat. Amb el consegüent impacte mediàtic que ha tingut la qüestió, i l'aprofitament d'alguns comentaris fan per acarnissar-se contra el monestir de Santa Maria de Montserrat i els seu compromís amb Catalunya. Quan passa això, hom pot sospitar que les casualitats són més que improbables.

Voldria parlar bé del germà Andreu i del monestir de Santa Maria de Montserrat. És de justícia fer-ho. Ho vull fer perquè vaig tenir l'oportunitat de tenir força relació amb l'Andreu Soler sempre a fi de bé. El germà Andreu era un monjo molt conegut, especialment per l'acolliment que feia als peregrins a l'hostatgeria, la seva direcció des de l'any 1959 dels anomenats Nois de Servei d'Ordre-Escotes de Montserrat o per algunes de les diverses iniciatives socials que impulsà, entre elles la Penya Barcelonista de Montserrat-Monistrol o la seva participació activa en l'Hospitalitat de Nostra Senyora de Lourdes de Barcelona. El germà Andreu era un belluguet simpàtic. Tenia una curiositat inquieta i inabastable, la qual sabia gestionar hàbilment. Sempre estava assabentat de tot i, amb to confidencial, ho explicava a qui el volgués escoltar. Dic tot això per presentar la persona, però el retrat fora incomplet sinó destaqués la seva dimensió monàstica, era un monjo de pedra picada amb una fidelitat eclesial ben contrastada.

La meua relació amb el germà Andreu fou sempre en la vessant religiosa. Diria que, després del germà Carles Solà, el germà Andreu fou el següent monjo que vaig conèixer quan jo era un nen i passava els llargs estius entre les cel·les, la sagristia fent d'escolanet i jugant per les places o la muntanya. Des de llavors vaig mantenir viva una relació amb el germà Andreu fins la seva mort. El seu guiatge espiritual fou clau per no perdre'm en els difícils anys d'una joventut plena de molts interrogants i desitjos. Les xerrades a la porteria o caminant pel jardí m'ajudaren a ressituar un vida de fe en alguns moments més confosa del que jo hagués volgut. Reconec que els seus consells, mai donats com a imposició, sinó com a acompanyament em foren útils per saber quin era el meu camí interior. A través del germà Andreu vaig descobrir que la fe podia viure's amb alegria, donació als demés i joia interior.

Foren anys de repensar el cristianisme a la llum de l'impuls conciliar. Els consells del germà Andreu em permeteren situar el meu seguiment de Jesús en clau de fe dialogant amb el món i gens acomplexada en una societat que estava canviant de paradigmes. El propi germà Andreu fou un lluitador constant en la defensa dels religiosos que no eren sacerdots i volien viure en igualtat dins d'una comunitat

religiosa. El seus estudis a la facultat de Teologia li permeteren entendre millor el que per ell era una intuïció de fe renovada a la llum dels signes dels temps. Fou una persona que m'aportà valors i asserenar el meu esperit. Cada persona pot haver tingut una experiència personal i irreplicable de la seva relació amb el germà Andreu. Aquests dies s'ha conegut una versió dissonant amb el que és la meua experiència. Les relacions entre persones són complexes i polièdriques, per això he volgut exposar la meua percepció estreta de la meua relació personal amb el germà Andreu sempre correcte, afable i compartida amb altres persones que li confiàvem les nostres inquietuds i esperances.